

На сьогоднішній день розвиток іпотечної системи носить досить односторонній характер стимулювання пропозиції на ринку іпотечних кредитів, тому необхідно стимулювати і попит.

Підвищення ефективності іпотечного кредитування є однією з ключових завдань економічної політики найближчого часу. Використання досвіду зарубіжного права і практики міжнародного банківського кредитування зможе послужити каталізатором для розвитку відповідних теоретичних конструкцій у вітчизняному праві і допоможе підняти правозастосовну практику в цій галузі до рівня міжнародних стандартів.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Офіційний сайт Національного банку України// [Електронний ресурс] - Режим доступу: www.bank.gov.ua
2. Дані фінансової звітності банків України [Електронний ресурс] – Режим доступу: http://www.bank.gov.ua/control/uk/publish/category?cat_id=64097
3. Простобанк консалтинг// [Електронний ресурс] - Режим доступу: http://ua.prostobank.ua/zhitlo_v_kredit/novini

УДК 336.711.65

Онiкiєнко Сергiй Володимирович,
д.е.н., доцент, доцент кафедри
iнвестицiйної дiяльностi,
ДВНЗ «Київський національний
економічний Університет
імені В. Гетьмана»

ПОВЕРНЕННЯ ДО СТРУКТУРНОГО РЕГУЛЮВАННЯ У БАНКІВСЬКІЙ СИСТЕМІ

Як зазначає у своєму дослідженні Вікерс Д.: «Якщо власного капіталу та інших джерел «поглинання» втрат банку достатньо для того, щоб зняти усі суттєві невідповідності між приватними інтересами банків і суспільним інтересом, то, вочевидь, немає і потреби для суспільного втручання в регулювання структури банківської галузі. Але, на жаль, немає жодної перспективи стосовно ймовірності реалізації саме таких умов»[1]. Це твердження, на нашу думку, зауважує, з одного боку, на гостроті проблеми структурного регулювання у банківській системі, але - з іншого боку - і на неспроможності існуючих регуляторних підходів забезпечити виконання такої умови, незважаючи на заявлений акцент на суспільне регулювання у Базель III. I, у відповідь на глобальну фінансову кризу, країни з розвиненими

економіками, вже запровадили або працюють над розробкою і запровадженням заходів структурного регулювання у банківській галузі (правило Волкера П. у США [3], пропозиції комісії Віккерса Д. [2] у Великобританії і звіт Лііканена Е. у ЄС [4]). Не зважаючи на суттєві відмінності у запропонованих підходах, спільною рисою цих регуляторних ініціатив є намагання утримати модель універсального банку в певних межах шляхом поділу видів діяльності - проводячи межу між «комерційним» і «інвестиційним» напрямками діяльності у банківському бізнесі.

Це все, на нашу думку, свідчить про реальну зміну парадигми у банківському регулюванні. Ще з початку 1970-х років, паралельно з дерегулюванням фінансових ринків, відбувалося поступове послаблення обмежень за видами діяльності банків. На нашу думку, таке структурне дерегулювання стало наслідком панування загального консенсусу (як серед науковців так і серед практиків) стосовно того, що саме банки, які надають максимально повний спектр фінансових послуг – від традиційних кредитно-депозитних видів діяльності до діяльності на фінансовому ринку (так звана концепція фінансового супермаркету) – можуть найбільшою мірою посприяти у підтримці процесу стабільного економічного зростання. Однак глобальна фінансова криза призвела до переоцінки загальноприйнятої точки зору стосовно того, що ефективність діяльності банківської системи і її стабільність лише виграють від диверсифікації напрямків банківської діяльності. Вона також показала, що саме структурне (за напрямками фінансового посередництва і, відповідно, за видами ризиків) регулювання у банківській системі, яке поєднує у собі традиційну модель банківської діяльності з іншими видами діяльності на ринку капіталу, може бути одним з дієвих шляхів вирішення проблеми системного ризику. Основні аргументи на користь розділення видів діяльності повністю співпадають з аргументами класичної теорії суспільного регулювання: обмеження гарантійних зобов'язань держави за традиційними видами банківської діяльності (депозити і кредити) призводить до виникнення позитивних екстерналій; відміна опосередкованого субсидування інвестиційних банків, яке призводить до викривлення банківської діяльності в сторону трейдингу, завдаючи шкоди традиційним напрямкам банківської діяльності, принесе вигоди усім учасникам економічної системи; зменшення витрат для платників податків у випадку банківської кризи обмежує розмір негативних екстерналій у випадку її настання. Крім того, на нашу думку, таке розділення може суттєво полегшити підходи до вирішення проблем банків: будучи менш складними за своєю органічною структурою, проблеми банків можуть вирішуватися значно швидше і ефективніше, а це вже може розглядатися як один з шляхів покращення або відновлення ринкової дисципліни.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Vickers J. Some Economics of Banking Reform [Електронний ресурс]/ John Vickers// University of Oxford Department of Economics discussion paper series. – 2012. – № 632. – p.1–22. – Режим доступу: <http://www.economics.ox.ac.uk/materials/papers/12467/paper632.pdf>
2. Study & Recommendations on Prohibitions on Proprietary Trading & Certain Relationships with Hedge Funds & Private Equity Funds, January 18, 2011 [Електронний ресурс]/ Financial Stability Oversight Council. – Режим доступу: <http://www.treasury.gov/initiatives/Documents/Volcker%20sec%20%20619%20study%20final%201%2018%2011%20rg.pdf>
3. Final Report Recommendations [Електронний ресурс]/ Independent Commission on Banking. – London: Domarn Group, September 2011. – 363p. ISBN 978-1-845-32-829-0 – Режим доступу: <http://webarchive.nationalarchives.gov.uk/20131003105424/https://hmt-sanctions.s3.amazonaws.com/ICB%20final%20report/ICB%2520Final%2520Report%5B1%5D.pdf>
4. High-level Expert Group on reforming the structure of the EU banking sector [Електронний ресурс]/ [chaired/ ed. Erkki Liikanen]. – Brussels, 2 October 2012. – Режим доступу: http://ec.europa.eu/internal_market/bank/docs/high-level_expert_group/report_en.pdf

УДК 336.71

Орлова Наталія Сергіївна,
д.н.держ.упр., професор
кафедри управління,
Київський університет
імені Бориса Грінченка

ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ КОНКУРЕНЦІЇ КОМЕРЦІЙНИХ БАНКІВ В УМОВАХ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ

Глобалізація фінансових ринків зробила свій вплив на банківські установи. З'являються нові технології у банківській справі, розширюється асортимент банківських послуг. Під час цих подій зростає роль ідентифікації банку, що стає важким заходом через помірно зростаючу конкуренцію.

Банківська конкуренція – це процес суперництва банків між собою та з іншими фінансово-кредитними інститутами, у ході якого вони прагнуть забезпечити собі провідні позиції на ринку банківських послуг [1].

Головні особливості банківської конкуренції на сучасному етапі розвитку глобального фінансового ринку: універсалізація банківської діяльності, територіальна експансія, перехід від цінових до нецінових методів конкурентної боротьби.